

רע"פ 8896/14 - שלמה חי שער נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8896/14

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: שלמה חי שער

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים: ג' כנפי-שטייניץ, י' מרזל, א' רומנוב) מתאריך 24.11.2014 ב-ע"פ 4204-09-14

בשם המבקש: עו"ד דבורה מילר

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים: ג' כנפי-שטייניץ, י' מרזל, א' רומנוב) ב-ע"פ 4204-09-14 מתאריך 24.11.2014, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ד' כהן-לקח) ב-ת"פ 58925-12-12 מתאריך 19.6.2014.

לצד בקשת רשות הערעור הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין.

להלן אביא הנתונים הנדרשים להכרעה במכלול.

עיקרי העובדות

2. המבקש הורשע בבית משפט השלום הנכבד, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע מעשה מגונה בפומבי (עבירה לפי סעיף 349 לחוק העונשין, התשל"ז-1977) וכן בהטרדה מינית (עבירה לפי סעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998). לפי ממצאי הכרעת הדין המבקש הלך בעקבות המתלוננת בגן הארכיאולוגי בשכונת פסגת זאב שבירושלים (להלן: הפארק), ולאחר מכן הפשיל את מכנסיו בפניה, החזיק את איבר מינו בידו והציע לה הצעות בוטות, בעלות אופי מיני, תוך שהמתלוננת מביעה את מורת רוחה מהצעות אלו.

הכרעת דינו של בית משפט השלום הנכבד התבססה על הראיות הבאות: זיהוי המבקש על ידי המתלוננת במסדר זיהוי התמונות; סמיכות הזמנים בין מועד האירוע לבין מועד תפיסתו של המבקש בפארק; הדמיון בין התיאור שמסרה המתלוננת בנוגע למראה ולפרטי הלבוש של מבצע העבירות בעת האירוע, בזמן אמת, לבין המראה ופרטי הלבוש של המבקש בעת תפיסתו בפארק; הקביעה כי המבקש נתפס בפארק כאשר הוא מאונן וכאשר מפיו נדף ריח של אלוהול; הערפל שנותר לעניין סיבת הימצאותו של המבקש בפארק; אי מתן אמון בעדותו של המבקש.

3. במסגרת הדיון בגזר הדין התקבלו בעניינו של המבקש תסקיר שירות מבחן, חוות דעת של המרכז להערכת מסוכנות וחוות דעת מטעם הממונה על עבודות שירות. שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית לגבי המבקש, המרכז להערכת מסוכנות קבע כי רמת המסוכנות הנשקפת מהמבקש הינה בינונית-גבוהה, ועמדת הממונה היתה כי המבקש איננו מתאים לביצוע עבודות שירות.

4. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, תוך שקילת נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של המבקש, ובהתחשב בעמדת הממונה על עבודות השירות, בית המשפט השית על המבקש 45 ימי מאסר בפועל ומאסר על-תנאי. בנוסף הטיל בית המשפט על המבקש לפצות את המתלוננת בסכום של 1,500 ש"ח.

5. המבקש ערער הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין לבית המשפט המחוזי הנכבד. בית המשפט המחוזי לא ראה לנכון להתערב בממצאים העובדתיים שנקבעו בבית משפט השלום, או בקביעותיו באשר לגזר הדין, ולפיכך דחה את ערעורו של המבקש.

כנגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד הוגשה הבקשה שבפני.

טענות המבקש

6. במסגרת הבקשה, המבקש חוזר, בעיקרו של דבר, על הטענות כפי שנטענו בפני בית משפט השלום הנכבד ובפני בית המשפט המחוזי הנכבד. בין היתר, המבקש מתייחס לקשיים שהתעוררו, לטענתו, בזיהוי על ידי המתלוננת, לסתירות בלוחות הזמנים ביחס לאירוע, ולתמיהות נוספות שהתעוררו, לתפישתו, בהודעה של המתלוננת במשטרה ובעדותה בבית המשפט. באשר לעונש שהושת עליו, המבקש טוען כי בשקלול כלל הנסיבות היה נדרש לתת משקל משמעותי יותר לשיקולי השיקום. עוד הוסיף המבקש, כי בית משפט השלום הנכבד ציין במפורש שהתביעה היתה נכונה להסכים לריצוי עונש מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, ומשכך לא יתכן כי עקב אי התאמתו של המבקש לעבודות שירות יוחמר עונשו באופן משמעותי בדרך של מאסר מאחורי סורג ובריא.

דיון והכרעה

7. לאחר שבחנתי את טענות המבקש סבורני כי דין הבקשה להידחות.

8. הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תנתן רק במקרים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך (ראו: ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)), או במקרים שמתגלה בהם אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (עיינו: רע"פ 2222/13 חיחאשווילי נ' מדינת ישראל (2.5.2013)). זאת ועוד: במקרים שבהם הבקשה מתייחסת רק לחומרת העונש, ההלכה היא שרשות ערעור תינתן רק במקרים נדירים במיוחד, שבהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת, או הראויה, בהתאם לנסיבות העניין (ראו למשל: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009)).

9. הבקשה שלפני איננה עומדת באמות המידה הנ"ל. על אף שהמבקש מנסה לשוות לטענותיו אופי עקרוני, למעשה כל טענותיו של המבקש נוגעות למסקנות וממצאים שבעובדה ונעוצות בנסיבות המקרה הפרטני. בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי התייחסו באופן מפורט לטענותיו של המבקש, וקבעו כי זיהוי של המבקש על ידי המתלוננת הוכח כדבעי, ואין בקשיים שמעורר המבקש כדי לעורר ספק סביר באשמתו של המבקש. עוד יוער, ביחס לגזר הדין, כי בית משפט השלום הנכבד התייחס לכך שהוא שקל מתחילה לאפשר למבקש לרצות עונש מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, והתחשב בכך בקביעת משך המאסר (45 ימים) כשהשית את עונש המאסר מאחורי סורג ובריא על המבקש. נוכח האמור לעיל, אינני סבור כי המבקש הצביע על כך שמתקיים בעניינו חריג עיוות הדין המצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

10. סוף דבר – הבקשה למתן רשות ערעור נדחית, וממילא אף הבקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין מתייתרת.

המבקש יתייצב, אפוא, לריצוי מאסרו במועד ובמקום שעליהם הורה בית המשפט המחוזי הנכבד.

ניתנה היום, ז' בטבת התשע"ה (29.12.2014).

ש ו פ ט
